

visførelse for en prisansættelse, som her forudsættes. Det lader sig f. eks. ikke gøre i en blandet købmandsforretning med et sortiment på et par tusinde varer på øre at fastslå, hvad indtrufne omkostningsstigninger beløber sig til pr. vareenhed og ganske særligt hvis lønkontoen skal splittes op, som i lovforslaget forudsat.

Sådanne foranstaltninger er imidlertid også ganske overflødige under forhold som de nuværende med overvældende vareudbud, idet konkurrenceforholdene netop indeholder en for forbrugerne langt mere fordelagtig og mere virksomhedsfuld prisregulator.

At det forholder sig, som her anført, er klart understreget af de gentagne officielle undersøgelser, gennemført af Monopoltilsynet på handelsministerens foranledning, senest af pris- og avanceudviklingen i perioden februar/november 1962. Også denne undersøgelse viste, at presset på priserne ikke er fremkaldt af urimelige avanceberegninger, men at mangelen på prisstabilitet alt overvejende har sit udspring i statens afgiftspolitik samt udviklingen i lønninger og tjenesteydelser.

Vi henstiller, at man fra lovgivningsmagtens side tager konsekvensen af disse forhold og afviser forslag til lov om pris- og avancestop som værende uden praktisk værdi for forbrugerne, generende for Monopoltilsynets løbende virksomhed og egnet til helt ubegrundet at kaste et odiøst skær over erhvervslevet.

Hvad angår ændringsforslag til forslag til lov om indseende med priser, kan en række lignende administrative vanskeligheder påpeges. Som vi allerede har tilkendegivet sammen med Industriraadet og grossisternes organisationer over for det folketingsudvalg, der har beskæftiget sig med forslaget til lov om indseende med priser, fremsat den 4.

oktober 1962, har vi ikke noget at indvende imod, at der påny i en vis periode gives Monopoltilsynet mulighed for – nu også på eget initiativ – at gennemføre undersøgelser af pris- og avanceforhold, når dette sker på en objektiv forsvarlig måde og i samråd med de respektive organisationer. Derimod har vi fremhævet, at der ikke er saglige grunde for gennemførelse af regler, som svarer til krigs- og efterkrigstidens kriselovgivning. Vi har derfor henstillet, at hjemlen til gennemførelse af højstepriser eller -avancer ikke medtages, og at loven i øvrigt under ingen omstændigheder får varighed udover en kort periode, f. eks. et års tid.

I det nu foreliggende ændringsforslag er bestemmelserne i § 2 imidlertid yderligere skærpet. Monopoltilsynets bemyndigelse agtes udvidet til – samtidig med iværksættelse af en undersøgelse – også at omfatte gennemførelse af pris- og avancestop for indtil tre måneder ad gangen, omfattende bestemte varer eller hele brancher. Ved godkendelse af ansøgninger om højere priser eller avancer skal derefter lignende kalkulationsregler bringes i anvendelse, som anført i forslag til lov om pris- og avancestop.

Udover hvad vi allerede har anført om sådanne kalkulationsregler, advarer vi imod, at der gives Monopoltilsynet hjemmel til i realiteten uden tidsbegrænsning at dekretere pris- og avancestop. Det må i det hele taget være rimeligt at forudsætte, at iværksatte undersøgelser afsluttes, og eventuel offentliggørelse finder sted, inden for en tre måneders periode.

Endelig gør vi opmærksom på, at ordene »eller branchers« i ændringsforslagets § 2, stk. 2, vil kunne give anledning til hyppige fortolkningsproblemer i en tid, hvor strukturændringerne inden for butikshandelen gør brancheskellene stadig mindre udtalt.

I ærbødighed

BUTIKSHANDELENS FÆLLESRAAD

Knud Aagaard,

formand.

Til det af folketingets nedsatte udvalg vedrørende bl. a. forslag til lov om pris- og avancestop og ændringsforslag til forslag til lov om indseende med priser.